

Příloha P.213

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Požadavek se svým obsahem vztahuje k jiné územně plánovací dokumentaci, resp. jinému územně plánovacímu podkladu. Tyto nástroje územního plánování však nejsou předmětem aktuálně projednávaného Metropolitního plánu, a jejich obsah proto nemůže být v rámci tohoto procesu přezkoumáván ani měněn.

Požadavky tohoto typu nelze v rámci projednávání Metropolitního plánu věcně vypořádat, neboť se týkají nástrojů územního plánování, jejichž posouzení probíhá v samostatných postupech stanovených právními předpisy. Tento princip je výslovně zakotven v § 52 odst. 4 stavebního zákona, který stanoví: *„Ke stanoviskům, námítkám a připomínkám ve věcech, o kterých bylo rozhodnuto při schválení politiky územního rozvoje nebo při vydání územního rozvojového plánu, zásad územního rozvoje nebo regulačního plánu vydaného krajem, se nepřihlíží.“* Citované ustanovení vyjadřuje zásadu, že v rámci projednávání konkrétní územně plánovací dokumentace nelze přezkoumávat ani znovu otevírat otázky, které byly řešeny v jiné dokumentaci nebo náleží do působnosti jiného nástroje územního plánování.

Stejný závěr zastává i komentářová literatura. V procesu pořizování konkrétní územně plánovací dokumentace lze přezkoumávat pouze její soulad s nadřazenou dokumentací; nelze však znovu otevírat otázku věcné správnosti či obsahu jiných nástrojů územního plánování: *„pokud uplatněná stanoviska, námítky a připomínky směřují k věcem již rozhodnutým v územně plánovací dokumentaci kraje, která je z hlediska hierarchie nástrojů územního plánování územnímu plánu nadřazena, nelze je při pořizování územního plánu zohlednit (například nelze vybočit z koridoru vymezeného v zásadách územního rozvoje, lze pouze koridor zpřesnit).“* (FIALOVÁ, Eva. § 52 [Veřejné projednání návrhu územního plánu]. In: MACHAČKOVÁ, Jana a kol. Stavební zákon. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 277.)

Výjimku představuje pouze posouzení souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací. Jak dovodil Krajský soud v Praze sp. zn. 37 a 22/2025: *„U regulace přebírané ze zásad územního rozvoje přitom platí, že podle § 52 odst. 4 stavebního zákona se ke stanoviskům, námítkám a připomínkám ve věcech, o kterých bylo rozhodnuto při schválení politiky územního rozvoje nebo při vydání územního rozvojového plánu, zásad územního rozvoje nebo regulačního plánu vydaného krajem, nepřihlíží. Navrhovatel ve svých námítkách nijak nebrojil proti tomu, že regulace daných ploch nemá odraz v nadřazené územně plánovací dokumentaci, pouze s existencí biokoridoru na svém pozemku nesouhlasil. Pak ovšem byly (jsou) jeho námítky nedůvodné.“*

Nad rámec projednávaných připomínek a námitek se uvádí, že soulad Metropolitního plánu se stavebním zákonem, včetně jeho vazeb na ostatní nástroje územního plánování, byl posouzen a vyhodnocen v odůvodnění plánu. Podrobnější odůvodnění lze nalézt zejména v kapitole 4 textové části odůvodnění „Soulad s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů“, která zároveň odkazuje na další části odůvodnění, jež řeší dílčí otázky. V širším kontextu doplňujeme, že kapitola 3 „Soulad s cíli a úkoly územního plánování“ a kapitola 9

„Komplexní zdůvodnění přijatého řešení“ detailně objasňují souvislosti jednotlivých prvků územního plánu s právními a koncepčními požadavky.

Stejný princip se uplatní i tehdy, směřují-li podání k dokumentům, které nejsou předmětem aktuálního projednávání, například k platnému územnímu plánu nebo k jeho změně. Takové otázky nemohou být v rámci projednávání nového Metropolitního plánu věcně posuzovány, neboť podléhají samostatným postupům posuzování stanoveným právními předpisy, čímž je zajištěno, že proces zůstává systematický, přehledný a právně konzistentní.

Mimoto je vhodné uvést, že pořizování Metropolitního plánu je dlouhodobý a komplexní proces, jehož rozsah a struktura vyžadují systematický přístup a jasné vymezení předmětu projednávání. Zákon proto zakotvil princip koncentrace řízení, který umožňuje jasně vymezit, jaké námítky a připomínky lze v rámci projednávání posuzovat, a který se promítá i do aktuálně posuzovaného podání. Jak rovněž upozornil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015–44, účelem zákonné úpravy je „*projednat územní plán efektivně a v přiměřeném čase*“. V souladu s tímto principem je v současné fázi předmětem posuzování výhradně návrh Metropolitního plánu; námítky či připomínky směřující k jiným nástrojům územního plánování (například ke změnám platného územního plánu nebo k územní studii) nemohou být v rámci tohoto řízení věcně vypořádány.

Jak také judikoval ke koncentraci řízení Krajský soud v Praze (rozsudek ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 a 15/2014-50): „*Tato zásada přitom má v řízení o územním plánu zcela oprávněně místo, neboť jde o řízení, kterému je z důvodu jeho rozsáhlosti zcela nezbytné stanovit určité časové limity, přičemž nutno dodat, že i přes tyto limity jde velmi často o řízení časově velmi náročné. Jsou-li i přes shora učiněné závěry námítky v popsané situaci podány, nelze k nim podle názoru soudu přihlížet, což je koncept uplatněný stavebním zákonem jak pro námítky, které jsou podány opožděně (§ 52 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006), tak i pro námítky, o kterých bylo rozhodnuto při vydání zásad územního rozvoje (§ 52 odst. 4 citovaného zákona). Na námítky podané neoprávněnou osobou přitom není důvodu nahlížet jinak. o takových námítkách se tudíž věcně nerozhoduje.*“